

Jurčkova nevoščljivost.

Prišel je Miklavžev god — toliko zaželen od otrok. Tudi Jurček in Tonček sta ga težko čakala: Kdo ve, kaj jima letos prinese dobri škof? Da bi bilo le tako kakor lani! Poln krožnik orehov in pozlačenih rožičev, vsakemu tri žarnordeča jabolka in v vsakem svetla dvajsetica, posrebrena škatljica peres, svinčniki, lepa držala! Kdo bi ne bil vesel takih darov!

A zdaj je pa prišel dobri škof Miklavž! Tudi k Andrejčkovim so se prišli pokazat, in Jurček in Tonček sta bila Andrejčkova. Tako lep je bil Miklavž! V plašču, obloženem z zlatom, na glavi lepa škofova mitra, v desnici srebrna škofovsko palica, v levici zlatoobrezana knjiga in na nji tri lepa jabolka. Lepa bela brada mu je padala po prsih do pasu. Poleg njega je stal angel, ves bel, z zlatimi perutnicami, na roki mu je visela košarica polna prijetnosti za otročje oko. V ozadju pa so stali parklji, vsi črni, z rogmi in kozlovskimi glavami, in rdeč jezik jim je visel do pasu. Imeli so verige za hudobne otroke. Eden je bil ves rdeč od nog do glave, gledal je grdo, in na rami mu je visel koš.

Nasmehljaj se je Miklavž in je rekel: „Molita očenaš!“

Jurček in Tonček sta molila lepo kot morda še nikdar. Angel pa jima je dal orehov, rožičev in sladkih bonbončkov. — In odšli so parklji rožljaje z verigami, za njimi angel in Miklavž.

Ves večer sta izpraševala otroka mater, kaj jima bo prinesel Miklavž ponoči. „Kdo ve,“ so rekli mati in so se nasmehljali. „Molita še večerno molitev in pojdita spat,“ so rekli, a nista se dala tako hitro odpraviti. Ugibala sta, kako morajo biti grdi šele tisti parkeljni, ki so v peklu, in kako lep mora biti Miklavž, ki nosi ponoči.

„Mati, kako pa prinese Miklavž, saj je zaklenjeno!“ je vprašal Tonček.

„Kaj ne veš, kako je prinesel trem devicam. Tri revne device — sestre so bile — so živele v velikem pomanjkanju in bedi. A dobre so bile in pobožne. Ponoči pa so našle na oknu tri polne mošnje cekinov.“

Vsaki je prinesel Miklavž eno. — No, sedaj pa nastavita in se spravita spat,“ so odgovorili mati.

Ubogala sta Jurček in Tonček. Ko sta legla, so ju mati še prekrizali z blagoslovljeno vodo in jima naročili: „Angelčku varihu se priporočita in svetemu Miklavžu, da bi vama kaj prinesel!“

„Bova, bova,“ sta zatrdila oba, pomolila k angelčku varihu in k dobremu svetniku, nato pa sladko zaspala — kakor more zaspati le brezskrbna mladost ...

* * *

Mirno je tekla noč, kakor teče v hiši, nad katero plava angel miru in troši nanjo obilen božji blagoslov. Že je potrkal dan na okno, in prva še napol mračna svetloba je bila v izbi, kar se zbudi Jurček iz hudih sanj. Sanjalo se mu je, da je bil njegov krožnik prazen, in namesto darov je bil na njem listek, na katerem je bilo zapisano: „Ker si rad nevoščljiv, ti nisem nič prinesel.“ Vesel je bil Jurček, da so bile to vse le sanje; vendar se je zbal, da je morda res njegov krožnik prazen. Spomnil se je, ko so mu mati včasih pretili: „Jurček, Jurček, če boš vedno tako nevoščljiv, ti ne bo Miklavž nič prinesel. On ima rad le dobre in pridne otroke!“ — Jurček je bil res včasi malo nevoščljiv. — Ni si mogel kaj, da ne bi šel gledat, če mu je kaj prinesel Miklavž. Mati so bili v veži, kurili so pod kotlom. Ravno prav zanj! Počasi je splezal Jurček s postelje, da ne bi prebudil Tončka, — spala sta namreč skupaj — in tekel je po prstih k mizi. Najraje bi bil veselja zavriskal. Oba krožnika polna orehov, rožičev, jabolk in drugih lepih reči. Pa na Tončkovem krožniku je bilo nekaj več, in tisto je posebno ugajalo Jurčku. To je bil lep porcelanast pesèk! Votel je bil in na hrbtu je imel podolgovasto poko, da bi se tam spravljal denar notri!

Že je Jurčka popadla nevoščljivost in obraz se mu je zmračil: „Zakaj ni meni prinesel Miklavž tistega ‚šparovčka‘!“ se je razjezil natihem. „E, pa nihče me ne vidi; kar na moj krožnik ga bom dejal,“ si je mislil Jurček, in že je sklenil, da ukrade bratcu ta posebni dar. Pa nesreča ali kazen za nevoščljivost je

hotela drugače. Ko je ogledoval Jurček lepega peska, mu karkar pade iz rok. Zazvenelo je, in pesek je bil razbit. Jurček pa je zajokal. Mati so slišali, da se je nekaj ubilo, in so stopili v izbo.

„Kaj pa je, kaj si ubil?“ so zavpili nad Jurčkom. To se mora reči — lagal pa Jurček ni, in povedal je vse popravici.

„Kdaj bo konec vendar tvoje nevoščljivosti? Za kazen ne smeš nič pojesti od tega, kar ti je prinesel Miklavž, da boš vedel, da nevoščljivost škodi, ti poradni Jurček ti!“ so ga pokarali mati.

A tudi Tonček se je zbudil in je vstal. Ko sta oba bratca odmolila jutranjo molitev in sta pozajtrkovala, je Tonček začel veselo tretji orehe in hrustati rožiče. Jurček se je pa držal žalostno in je poželjivo gledal svoje orehe, ki se jih pa ni smel dotakniti.

Tonček pa je bil dober dečko in je rekel bratcu: „Jurček, lesem sedi poleg mene, bova skupaj trla orehe!“

Nekaj časa se je Jurček še kislo držal, nato pa je sedel poleg bratca, in oba sta jedla Tončkove orehe in rožiče.

Mati so zopet stopili v izbo. „Ali si mu ti dal orehov, Tonček,“ so vprašali.

„Da, mati! Ne morem gledati, da bi se jaz veselil, a Jurček da bi bil žalosten,“ je odvrnil Tonček.

Mati so bili ginjeni od bratovske ljubezni. „No, ker si ti tako dober, odpustim Jurčku,“ so rekli mati. „Tudi ti smeš vzeti svoje, a moraš se poboljšati!“

„Saj se bom, mati,“ je obljubil Jurček in je odtlej tudi držal svojo obljubo. In oba bratca sta trla orehe in sta hrustala rožiče in se smejala veselo, kakor se more smejati le brezskrbna mladost . . .

Bogumil Gorenjko.

